

Juliette Lamber [Juliete de Messine]

Ηρώ και Λέανδρος

Μετάφραση: Ν. Χατζίσκος

Αττικόν Μουσείον, Αθήνα

τμ. 2, ετ. Β', τχ. 11 (Ιανουάριος 1885), σ. 160-167

τμ. 2, ετ. Β', τχ. 12 (Φεβρουάριος 1885), σ. 170-172

Δός μοι τὴν πέτραν ταύτην· θέλω νὰ τοποθετήσω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας τὸν λύχνον τοῦτον, ὅστις θὰ ὀδηγῇ τὰ ἀβέβαια βλέμματά του, τὸ γλυκὺ σύμβολον, τὸ ὁποῖον λέγει εἰς αὐτὸν ὅτι ἀγρυπνεῖ ἡ ἀγαπητὴ του.

ΑΜΥΛΛΑ

Πρὶν ἢ ὠχριάσῃ ἡ ἡμέρα; πρὶν ἢ τὸ πᾶν κοιμηθῇ; Προλαμβάνομεν τὴν στιγμήν.

ΗΡΩ

Ὅχι· ἰδέ, τὰ κύματα πορφυροῦνται· σημεῖον, ὅτι ὁ ἥλιος θνήσκει, καὶ ἡ νύξ καθίπταται ἡ μελανόπτερος.

Λαμβάνει τὸν πυρσὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀμύλλης καὶ ἀνάπτει τὸν φάρον,

ΑΜΥΛΛΑ *μειδιᾷσα.*

Δὲν σοὶ φαίνεται οὕτω, ὅτι, ὅταν λάμπῃ ὁ λύχνος, ἡ νύξ ἔρχεται ταχύτερα καὶ ὁ Λεάνδρος μετ' αὐτῆς;

ΗΡΩ

Μὴ γελᾷς διὰ τοῦτο· ὁ λύχνος οὗτος, εἶναι ὁ τοῦ ἔρωτος, εἶναι ἱερός!.. Ἴδε, ἡ ἡμέρα ὠχριάσῃ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ Λεάνδρος ἤδη ἀκολουθεῖ τὴν συνήθη πορείαν του. Βλέπει ἀστράπτων ἐδῶ τὸ τριφίλητον ἄστρον, καὶ κολυμβᾷ ἀνυπομόνων, μὲ ὀφθαλμὸν προσηλωμένον εἰς τὰς ἀκτὰς ταύτας.

ΑΜΥΛΛΑ

Ὅποῖος κίνδυνος!

ΗΡΩ

Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὸν προστατεύουσιν· καὶ σύ, ὦ χρυσόκομος Ἀναδυομένη μειδιᾷς πρὸς αὐτὸν εὐμενής! Ἡ θάλασσα δὲ αὕτη· ἡ ἀγαπητὴ τὸν καθοδηγεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. ὦ Ἀμύλλα, ποῖα ἡδονή, νὰ τὸν ἐπανάιδω, νὰ τῷ διηγοῦμαι, καθημένη πλησίον του, τὴν ἀνίαν, ἣτις μὲ κυριεῖται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, νὰ τὸν ἀκούω, κρεμαμένη ἀπὸ τὰ μελιχρά του χεῖλη, νὰ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἄφωνος, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καὶ ἔρωτος ἐρυθριῶσα!.. Ἄλλὰ σύ, σὺ δὲν ἀγαπᾷς! Ὅποια δὲ φρίκη σὲ κατέλαβεν, ὅταν ὁ ἔρωσ ὁ παντοδύναμος ἐδέσποσε τῆς καρδίας μου!

ΑΜΥΛΛΑ

Ὄντως ἐφρίξα, διότι ὁ ἔρωσ ἀνέφλεξε τὴν καρδίαν ἱερέας, ἣτις ἦτο ὁ ζῶν βωμὸς τῆς θεᾶς τῆς, ὁ βωμὸς τῆς ἀγνῆς Ἀφροδίτης! καὶ φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν αὐτῆς.

ΗΡΩ *ζωηρῶς.*

Τί λέγεις; ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρὸς δὲν ἔλαβα τὸν σὺζυγόν μου; Εἶμεθα τότε ἐν τῷ ναῷ, ὦ ἀθάνατος Ἀφροδίτη! Ἐπορεύθην ἐκεῖ διὰ νὰ ἐορτάσω τὴν δημοτελεῖ πανηγύριν, τὸ γνωρίζεις· ἡ καρδία μου ἔτι, ἀποσπασμένη τῶν ἀνθρωπίνων, ἦτο πλήρης τῆς σῆς λατρείας καὶ τῶν ἁγίων μυστηρίων.

ΑΜΥΛΛΑ

ὦ θέαμα μεγαλοπρεπές! Τὰ ἄσματα, αἱ θυσίαι, αἱ δαψιλεῖς ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν καὶ τοῦ θέρους! Ἐκαστος προσέφερε τὰς εὐχὰς του· παρθένοι, νεανίαι, ἄνδρες, παιδία, γέροντες... πανταχοῦ ἀνέτελλε καπνὸς εὐώδους θυμιάματος! Τὰ πλήθη ἐπιπρέοντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀβύδου, συνωστίζοντο εἰς τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ.

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος ἦλθεν ἐκεῖ, ἀστράπτων ὑπὸ τοῦ κάλλους, τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς χάριτος! τὰς ἀνηθράς του παρεῖαι ὑπεχρῆσσε ὁ ἴουλος. Βλέπουσα δ' αὐτὸν ἐξέχοντα ἐντὸς τοῦ πλήθους, ἐνόμισα, ὦ θεᾶ, ὅτι ἀναγνωρίζω τὸν υἱόν σου!

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸν πορθμῶν. Τὸ μέσον τοῦ θεάτρου κατέχεται ὑπὸ βράχων ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης. Ἀριστερᾷ τοῦ θεατοῦ ἀγέλαμα τῆς Ἀφροδίτης, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου εἰς ἀπόστασιν τινα ὑφίσταται βωμὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀνεκθημάτων καὶ ἀνθῶν. Ἀποτέροι διακρίνεται πύργος. Δεξιᾷ διὰ μέσου τῶν βράχων τὸ ἕδαφος κλίνει πρὸς τὴν παραλίαν, καὶ γίνεται ἐντὸς τοῦ παρακακηνίου.

ΗΡΩ, ΑΜΥΛΛΑ

ΗΡΩ

Ἡ ὥρα ἐγγίζει, Ἀμύλλα· ἔλθε, ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἀναμείνωμεν.

Στρέφεται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Χαίρετε, κύματα τῆς Ἀβύδου, ὦ τοῦ Λεάνδρου μου διαπορθμεῖς.

ΑΜΥΓΑΛΑ

Οὕτω καὶ ὁ ἄφρων ἐκείνος, ὅταν σὺ, προεξάρχουσα τοῦ χωροῦ, ἐβάδιζες βραδέως πρὸς τὸν καπνίζοντα βωμὸν, ἀνέκραζεν· « ἡ Ἀφροδίτη κατήλθεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ! »

ΗΡΩ

Φρονεῖς λοιπὸν ὅτι ἐφάνην ὡραία εἰς τὸν Λέανδρον;

ΑΜΥΓΑΛΑ κατ' ἴδιον

Συγχώρησον αὐτοῖς, ὦ Ἀφροδίτη.

ΗΡΩ

Τὸ βλέμμα του μὲ ἐνέβαλεν εἰς ἄγνωστον ταραχὴν. Πῦρ ἀκατάσχετον ἠσθάνομην κατακαῖον με. Ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν... καὶ οἱ πεπλανημένοι ὀφθαλμοὶ μου δὲν εἶδον πλέον τὴν ἑορτήν.

ΑΜΥΓΑΛΑ

Καὶ ἡ νεαρὰ ἱέρεια ἐλησμώνησε τὸ καθήκον της.

ΗΡΩ

Τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο, καὶ βαθμηδὸν ἡ ἐσπέρα κατέχευε τὰς σκιάς της ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, περὶ τὸν ὅποιον εἴμεθα συνηγορούμενοι. Μὲ πλησιάζει, λαμβάνει τὴν χεῖρά μου, — ἡ χεὶρ μου τρέμει. Ἐγὼ τὸν ἀπώθω, βεβαίως ἐνθυμῶμαι τοῦτο, καὶ ἐνῶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐζήτει νὰ με κρατήσῃ, ἐγὼ ἐφώνησα. « Σεβάσθητι, τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἐξελθε τοῦ ἀδύτου! Εἶμαι καθιερωμένη εἰς αὐτήν, ὦ θρασὺς νεανία! Τολμᾷς λοιπὸν νὰ φέρῃς εἰς τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ αὐτῆς τὰς βεβήλους ἐπιθυμίας καὶ τὸν ἔρωτα θνητοῦ; »

ΑΜΥΓΑΛΑ

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ φωνὴ ἤθελε νὰ ἦναι ἀπότομος, τὰ βλέμματα διέψευδον τοὺς λόγους τῶν χειλέων. Ἡ Ἡρῶ ἐσυχώρησε ταχέως τὸν τολμητιάν.

ΗΡΩ

Ἐνόησα ὅτι μὲ ἠγάπα, διότι ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτωπόν του τὸ ἱκετευτικὸν κατεπράυνε τὴν ὀργὴν μου.

ΑΜΥΓΑΛΑ κατ' ἴδιον.

Κατάθεσε ὁμοίως τὴν σὴν ὀργὴν, ὡ σῶτειρα Ἀφροδίτη!

ΗΡΩ

Ἐλάλει, χωρὶς νὰ μὲ ἀκούῃ, ὦ, ποῖα ἠδονή, ποῖα ἔκστασις! ἐλάλει, ὦ Ἀμύλλα, πλήρης πραότητος καὶ χάριτος! καὶ ἡ φωνὴ του, ἀρώματα καὶ ἄνθη χέουσα ἀπὸ τῶν χειλέων του, ἐνεφύσα εἰς τὰς φλέδας μου τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος! « Ἀδελφὴ τῶν χαρίτων, ἱέρεια ἢ θύγατερ τῆς Κύπριδος, μὴ φοβοῦ τὴν μητέρα σου· ἠγάπησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἄδωνιν. Εὐσπλαγγίσθητι τὸν ἔρωτά μου ἄκουσε τὴν παράκλησίν του. Ἐὰν λατρεύῃς τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλὰ γνῶρισε τοῦλάχιστον τὰς χάριτάς της πάσα! Αὐτὴ μὲ ἐμπνέει. Ἄλλοιμονον, δὲν ἀκούεις τὴν φωνὴν τοῦ ἀθανάτου υἱοῦ της, ὅστις σοὶ ψιθυρίζει κρυφίως; Ἀκούουθαι μοι, ἂν δὲν ἐπιθυμῇς τὸν θάνατόν μου, οὐρανια παρθένε! » Εἶπε· καὶ μάτην ἐγὼ συνέστελλον ἐπὶ τοῦ στήθους μου τοὺς φρίσσοντας πέπλους! Ὁ ἔρωσ, ὁ ἀνίκανος ἔρωσ, εἶχεν ἤδη διολισθήσει μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου! Τότε τὸ πᾶν ἐλησμώνησα. Διὰ φωνῆς τρυφερᾶς ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ ὄνομά του, τὴν πατρίδα του. « Ὀνομάζομαι Λέανδρος· πατρίς μου εἶναι ἡ Ἄβυδος, » μοι εἶπε. — Ἄλλοιμονον, εἶπον, ἐγὼ κατοικῶ εἰς Σηστόν! ἐὰν ἐκεῖ μὲ ἠκολούθει, δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ μείνῃς ἄγνωστος εἰς τὸν πατέρα μου. Ἐξ ἁπαλῆς νεότητος μὴν ἤρως πύργος μὲ περικλείει εἰς τὰ τεῖχά του. Δὲν ἀκούω νύκτα καὶ ἡμέραν εἰμὴ τὴν βοὴν τῶν κυμάτων θραυσμένων κατὰ τοῦ πύργου ὑπὸ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων. Περὶ τὰ

κράσπεδα τῆς φυλακῆς μου ἐξαπλοῦται ὁ ὕγρος αὐτῶν φραγμὸς! Εἰς τὴν γλυκεῖάν σου ἰκεσίαν ἐπόθη ἡ καρδία μου νὰ ἀνοιχθῇ· ἀλλὰ τί ὠφελεῖ νὰ μὲ ἀγαπᾷς, τί ὠφελει νὰ μοὶ ἦσαι ἀγαπητός; Ἡ θάλασσα ἀπλοῦται μεταξύ ἡμῶν! « Θὰ διαπεράσω τὴν θάλασσαν! » Εὐγενῆς φωνὴ τοῦ ἔρωτος, ἐπλησίασας ἀλλήλαις δύο ψυχάς! Ὅταν ἀπεχωρίσθημεν, αἱ καρδίαι μας ἦσαν συνηνωμένα.

Στηνμικρὰ σελή. Παρατηρεῖ τὴν θάλασσαν καὶ φαίνεται ἀνίτη, σσ.

Ὁ Λέανδρος δὲν φαίνεται!... καὶ ἐντούτοις ἡ νύξ ἀπλόγεται εἰς τὸν πορθμὸν. καὶ ὁ λύχνος ἡμῶν λάμπει. Ὡ, πόσον μακρὰ εἶναι ἡ ὥρα αὕτη εἰς τὴν ἀνυπόμονον ψυχὴν μου!

ΑΜΥΓΑΛΑ

Εἰς τὴν σπεύδουσαν καρδίαν ὁ χρόνος φαίνεται βραδέως ῥέων.

ΗΡΩ

Οὐχί. Μάτην ζητεῖς νὰ μὲ καθησυχᾷς διὰ τὴν βραδύτητά του. Ἐκατοντάκις ὑπελόγησα τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ τὸ δίστασμα τὸ ὅποιον διανήγεται! Νομίζεις κενὸν τὸν φόβον μου, Ἀμύλλα; Ἄλλ' ἰδὲ τὴν ἀπέραντον ταύτην ἔκτασιν, ὅπου μόνος παλαίει πρὸς τὰ κύματα! Ποσάκις ἐμφροντίζω ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἠσθάνομην νὰ μὲ διατρέχῃ φρίκη ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὀλεθρίας θαλάσσης, ὅπου ποτὲ κατεποντίσθη ἡ Ἑλλή! Ἀπατηλὲ πόντε! διατὶ ἀντανάκλας τὰ καθαρὰ πυρὰ τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ; Τὰ ταραχώδη βάθη σου ἐγκυμονοῦσι τὴν καταιγίδα, καὶ τὸ ἀγανέες σου ἐμπνέει τὴν ἀδημονίαν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ὅποιαν τάρασσει ἀόριστος ἀνησυχία. Ἀμύλλα, ἐπίφθονον ἐνόμιζες τὴν τύχην μου, πλὴν φεῦ, ὁμοιάζω πρὸς τὰ ἀπατηλὰ κύματα. ἀκύμαντον καὶ διαυγὲς φαίνεται ῥέον τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ ἀκτινοβόλον μου μέτωπον ἀντανάκλα ἔνιότε τὸν ἔρωτα, τὸ δῶρον τοῦτο τῶν θεῶν· ἀλλὰ σεῖς, ὦ σκοτειναὶ προαισθήσεις, σύντροφοι τῶν τρικυμιῶν, θὰ διασκοδᾶσθε μετ' οὐ πολὺ τὰς φαιδράς καὶ μειδιώσας ταῦτας εἰκόνας!

ΑΜΥΓΑΛΑ

Ἐλέησον, ὦ Ἀφροδίτη, ἄφρονας ἔρωτας!

ΗΡΩ εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος.

Ναί, εἰς σέ, Ἀφροδίτη, ἀναθέτω τὰς ἡμέρας του! Ἐὰν περὶ τοὺς σοὺς βωμοὺς μονήρης ἔζησα, ἐὰν ηὐξήθην διὰ σέ, μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ κόσμου, ἀγευστος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀθῶνων ἠδονῶν τῆς ἡλικίας μου, προσφέρουσα εἰς σέ ψυχὴν παρθένου καὶ καθαρὸν θυμιάμα, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνόμισα, πιστεύουσα εἰς τὸν Λέανδρον, ὅτι τὸ τιμιώτατον θυμιάμά σου εἶναι ὁ ἔρωσ καθαρᾶς καρδίας σέ ἱκετεύω, φύλαξέ τὸν γενναῖον! Εἶπεν, ὦ Ἀφροδίτη, δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι λατρεῖς ἐν ἐμοὶ τὴν θνητὴν σου ἀνταύγειαν. Μειδίασε εἰς τὸν ἄνεμον, εἰς τὸ κύμα τὸ ὅποιον τὸν διακομίζει πρὸς με καὶ τὸν ἐπανάφέρει ὀπίσω. Ὡ Ἀφροδίτη, δὲν ἀνέδυσες καὶ σὺ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἧτις τὸν φέρει; Ἄλλ' εἶπέ μοι, Ἀμύλλα, ἧτις παρατηρεῖς τὰ κύματα, διακρίνεις μακρὰν τὸν κολυμητὴν τῆς Ἀβύδου;

ΑΜΥΓΑΛΑ

Ἄχ, εἴθε ἐμπόδιον εὐνοϊκὸν νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν παραλίαν!

ΗΡΩ τεταραχημένη.

Τί εἶπες;.. Εἶδες κακὸν τινα οἰωνόν;.. τὸ πᾶν εἶναι γαλήνιον... οὐδεμία πνοὴ εἰς τὸ κενόν... Σιωπᾷς!

ΑΜΥΓΑΛΑ

Πολλάκις ἡ γαλήνη αὕτη..

Τί;

ΗΡΩ

ΑΜΥΛΑΑ

Εἶναι δολία. Ἦκροώμην, μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ θάλασσα ἐβόα, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ σκότους ἡ ἀλκυὼν ἀφίπτατο μετὰ κρωγμῶν πενθίμων!

ΗΡΩ

Δὲν με ἠπάτας, ὀλέθριον προαίσθημα! Μὴ ἔλθης εἰς Σηστόν, μὴ ἔλθης, φίλτατε ἔραστά!

Ἄσπρατὴ ἀσπρῶν τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ ἀσπρατὴ διαλάμπει, καὶ ἡ θάλασσα μανιώδης δια-
νοίγεται.

ΑΜΥΛΑΑ

Εἶχα ἄδικον φοβούμενῃ;

ΗΡΩ

Ἄχ, σιώπα, ἀθλία, ἥτις μόνην τὴν Ἀφροδίτην φοβου-
σένη, με ἔκαμες νὰ λησμονήσω τὸν κραταῖον τῶν θαλασ-
σῶν δεσπότην Ποσειδῶνα, πρὸς τὸν ὅποιον ὤφειλον νὰ
μτραφῶναι αἱ εὐχαὶ μου!

ΑΜΥΛΑΑ

Ὁ Λεάνδρος θὰ βραδύνῃ... Ἡ γαλήνη θὰ ἐπανεέλθῃ.

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ ἴσως
παλαιὰ κατ' αὐτῶν τὸν ἔσχατον ἀγῶνα! Καὶ ἂν τὰ στοι-
χεῖα ἤθελον συνομῶση συγχρόνως, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἤθελεν
ἔλθει, — θὰ ἔλθῃ, τὸν βλέπω, εἶν' ἐκεῖνος!

ΑΜΥΛΑΑ ἱερυνῶσα τὰ κύματα.

Ὁ Λεάνδρος;... Ὅχι, εἶναι λευκὸν ἰστίον, εἶναι τα-
λαίπωρόν τι πλοῖον, ῥίπταζόμενον καὶ κλίνον ὑπὸ τὴν
πνοὴν τῶν ἀνέμων.

ΗΡΩ

Σοὶ εἶπον ὅτι εἶναι αὐτὸς, εἶναι τὸ ζῶν πλοῖον! Πα-
λαίει, ἀγωνίζεται εἰς τὰ βάραθρα τῶν εὐκινήτων κυμά-
των. Δυστυχεῖ διατὶ δὲν ἀνέβαλες τὸν πλοῦν; Λοιπὸν ἡ
μήτηρ σου δὲν ἔκλαυσε ἐπὶ τῆς παραλίας ποθοῦσα νὰ σε
κρατήσῃ; Ὡ αὐτόκρατορ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ὦ κρα-
ταῖε θεῆ, σύγγνωθι, ἔκτεινον ἐφ' ἡμῶν βραχίονα εὐμενῆ.
Σὲ συγκινεῖ ἡ προσευχὴ τοῦ ἀπλήστου ἐμπόρου· συγκι-
νήθητι καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτος! Διὰ τοῦ στόμα-
τός μου οὗτος σὲ ἐκλιπαρεῖ σήμερον. Γενοῦ ἡμῖν οἰκτίρ-
μων! Ἡ εὐτυχία ἐνίοτε συνεπάγεται τὴν πρὸς τοὺς θε-
οὺς ληροσύνην! Σὲ ἰκέτευσα πολὺ ἀργά.

ΑΜΥΛΑΑ

Ἄχ, τὸ κύμα τὸν ἔλκει εἰς τὰ βάθη του, καὶ οἱ κέκμη-
κότες βραχίονές του μόλις τὸν ὑποβαστάζουσι!

ΗΡΩ

Ὡ Ποσειδὸν ἐνθυμήθητι ὅτι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐτυχί-
ας τοῦ ὀ Λεάνδρου πάντοτε ἐλάτρευε τὸν εὐεργέτην
Ποσειδῶνα! Ἐνθυμήθητι ποσάκις ποσάκις εἰς νύκτας εὐ-
νοϊκωτέρας ἀπέδιδε χάριτας πρὸς τὰ κύματα, τοὺς κοι-
νωνοὺς τοῦ ἔρωτός του! Χθὲς ἔτι, γονυπετεῖς εἰς τὴν
πολυχητὴν παραλίαν σοὶ ἐπέμπομεν τὸν ἀσπασμόν· εὐγνώ-
μονος καρδίας! Θὰ θύσω ἐκατόμβην εἰς τοὺς βωμοὺς
σου... Προσφέρω τὴν ζωὴν μου...

ΑΜΥΛΑΑ

Ὡ οὐρανέ!

ΗΡΩ

Ὁ Λεάνδρος μου;...

ΑΜΥΛΑΑ

Ἐποκύπτει!

ΗΡΩ

Τὸ κύμα τὸν καλύπτει! — Θεοὶ ἀδυσώπητοι καὶ
κοφοὶ! Οἶμοι! ἐφθονήσατε λοιπὸν τοὺς ἔρωτάς μας! ...
Ἔστω λοιπὸν. Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του προσφέρω πλέον
τῆς ζωῆς μου, Ποσειδῶν! τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὃν μοὶ ἐ-
φθόνησεν ἡ εἰμαρμένη, τὸν θυσιάσω! ἄς ζήσῃ, καὶ τηρῶ
τὸν ὄρκον μου, καὶ κλείω διὰ παντός τὴν καρδίαν ταύτην
πρὸς τὸν ἐρωμένον μου! Ὅρκίζομαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς
Στυγός, εἰς τὰς ὑποχθόνιους ἀβύσσους!

ΑΜΥΛΑΑ

Ὡ θαῦμα! ἡ θάλασσα ἐπαναδίδει τὸ θυμὰ της, ὁ Λεάν-
δρος ἐπαναφαίνεται!

ΗΡΩ

Σίγα, μὴ πλέον με ἀπατᾷ· εἶναι πολὺ ἀργά! ὁ Πο-
σειδῶν ὤμωσε τὸν ὀλεθρόν του!

ΑΜΥΛΑΑ

Ὅχι! διὰ τῆς ἀοράτου, διὰ τῆς θείας χειρὸς του ὑπο-
στηριζόμενος, κολυμβᾷ... μάτην τὰ κύματα τὸν πλήτ-
τουν κατὰ τοῦ στήθους.

ΗΡΩ

Ζῆ!...

ΑΜΥΛΑΑ

Ναί, ὁ θεὸς τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ θανάτου.

ΗΡΩ

Λεάνδρέ μου!

ΑΜΥΛΑΑ

Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὴν ἀκτὴν
ταύτην· τὸ ποθητὸν τέρμα, πρὸς ὃ ἐγγίζει ἤδη, ἐμψυ-
χώνει τὸ θάρρος του. Ἐσώθη!... Ζῶν ἀποβιβάζεται ἐπὶ
τῆς ἀκτῆς!

ΗΡΩ

Ὡ Ποσειδὸν, εὐχαριστῶ! Ὁ Λεάνδρός μου ἐσώθη.

ΑΜΥΛΑΑ

Ἡ προσευχὴ σου... σὺ τὸν διεφύλαξες!

ΗΡΩ

Δράμε πρὸς συνάντησίν του, διότι ἐλλείπει με ἡ πνοή.
Ἐγὼ ἤδη προετοιμάσει διὰ τὰ κεκμηκότα μέλη του
τὸ ἔριον, τὸ ἔλαιον καὶ τὰ εὐδῶδη μύρα. Ἐσώθη! Καλὴ
μου Ἀμύλλα, σὲ ἀγαπῶ!... Τάχυνε λοιπὸν... Θὰ
ἦναι ἤδη ἐκεῖ!

ΑΜΥΛΑΑ

Ἄλλὰ σὺ μὴ λησμονήσῃς τὸν ὄρκον, τὴν εὐχὴν! Μεταξὺ
σοῦ καὶ ἐκείνου τοῦ λοιποῦ ἐγείρεται φραγμὸς· ἐπίσημος
εὐχῆ, παρὰ τοῦ θεοῦ εἰσακουσθεῖσα! Δὲν πρέπει νὰ τὸν
ἐπαισίδῃς, εἰμὴ διὰ νὰ εἴπῃς εἰς αὐτὸν ὑγίαινε!

ΗΡΩ

Ὑπαγε, θὰ τὸν ἐνθυμηθῶ· μὴ φοβοῦ τὴν βλασφημίαν
ἢ ἐπιπορκίαν μου ἢ δύνατο νὰ πέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐ-
κείνου! Ἐάν ποτε ἤθελε καμφοῖ ἡ καρδία μου, σὺ θὰ
εὐρίσκειο πλησίον μου νὰ τὴν ὑποστηρίξῃς. Ἄγε, σπεύ-
σον, καὶ ἐπáneλθε ἵνα με βοηθήσῃς ν' ἀντισταθῶ κατὰ τοῦ
ἔρωτός μου!

Ἡ Ἀμύλλα ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΗΡΩ, μόνη.

Διατὶ ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ σοὶ διαμφισθητήσω, Ποσει-
δων, τὸν πλήρη δοκιμασιῶν ἔρωτα τοῦτον, τὴν πλήρη ἀ-
τυχίαν εὐτυχίαν ταύτην; Οἱ φόβοι μου καθ' ἡμέραν

διετάρατον τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ, ἢ βραχεῖα του μέθῃ μόλις ἐμετρίαζε τὰς τύψεις τοῦ συνειδέοτος μου. Ἐπὶ τοῦ κινδύνου, ὃν ὁ Λεάνδρος διέτρεξε τὴν ἐσπέραν ταύτην, κατεμέτρησα τὸ ἀμάρτημά μου. Ἐὰν ἀπόλλυτο δι' ἐμὲ, θῦμα τοῦ ὑμεναίου ἡμῶν. . . . Ἀπὸ φοβεροῦ κινδύνου ἐξελύτρωσα τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ἀλλὰ μὲ ποῖαν τιμὴν, μὲ ποῖαν σκληρὰν θυσίαν. — Ἄλλ' αὐτὸς τί θὰ εἶπῃ διὰ τοῦτο; Ἴσως καταρασθῆ τὴν χεῖρά μου τὴν σῴτειρα· καὶ δὲν ὑπεσχέθην νὰ θυσιάσω δύο καρδίας; Ἄλλ' οἱ θεοὶ τὸν ἔσωσαν· θὰ ἐκπληρώσω τὴν εὐχὴν μου. Δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον, εἰμὴ διὰ νὰ τῷ εἶπω ὑγάινε.— Ἴδου αὐτὸς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ΗΡΩ

ΗΡΩ *ῥητορμὴν εἰς τὰς ἀγκύλας του.*

Λεάνδρε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἡρώ!

ΗΡΩ

Ποία νύξ!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Μὴ πλέον φόβους καὶ ἀγωνίαν, ὦ ὠραία μου ἰέρεια!

ΗΡΩ

᾽Ω γλυκερέ μου σύζυγε!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Δάκρυα. Τὸ φίλημά μου τὰ ἀπομάσσει. Παιδίον, διατὶ νὰ φαντάζεσαι δεινὰ ἀνυπαρκτά, καὶ νὰ μεγαλύνῃς τὸν κίνδυνον;

ΗΡΩ

Γελᾷ διὰ τοὺς φόβους μου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Καθίσταται τόσον δειλὴ.

ΗΡΩ

Δειλὴ, καὶ ἡ τρικυμία σαλεύει ἀκόμη τὴν παραλίαν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ζέφυρος πνέῃ καὶ θωπεύῃ τὸ κενὸν μὲ τὴν ἀβρὰν πτέρυγά του, οὐ νομίζεις ὅτι ὁ βορρᾶς ἀνατρέπει τὴν θάλασσαν.

ΗΡΩ

Ὅχι. . . δὲν ἔτρεμον κατὰ τὰς αἰθρίους ἐκεῖνας νύκτας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐψιθύριζον εἰς τὸ κενὸν αἱ μαλακαὶ τοῦ ζεφύρου πνοαί. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην ἐφρίσσα οὐρανὸς καὶ θάλασσα διηνοίγοντο· ἀσθμαίνοντα, ἐξηντλημένον τὰ κύματα σὲ κατεκάλυπτον, οἱ λευκοὶ ἀφροὶ των διέβρεξαν τὴν κόμην σου καὶ τὰ ὑγρά των ἴχνη εἰσέτι ἐπὶ ταύτης σῶζονται· ἄφες νὰ τὰ ἐξαλείψω.

Ἴον ἐνεγκλιζέται.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐκραγεῖτε ἦδη, θυελλαι. Ἐγέρθητι, ἀπειλητικὸ βορρᾶ. Πόσειδον, οὐρανοὶ ζηλότυποι, λύσατε, χύσατε κάτω τὴν νανίαν σας.

ΗΡΩ, *τρέμουσα εἰς τὸ θῦμα τοῦ Ποσειδῶνος κατ' ἴδιον.*

Ποσειδῶν, ἄχ, ὀλεθρία εὐχὴ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἄς λαλήσωμεν περὶ τῆς ἀγάπης μας, ἄς λησμονήσωμεν τὸ πᾶν.

ΗΡΩ

Φυλάττου μὴ προκαλῆς τὸν φοβερὸν κύριον τῆς τριαί-

νης. Ἄφρον, ἡ ζωὴ σου κεῖται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ποσειδῶνος. Δὲν ἰκέτευσες αὐτὸν κατὰ τὴν τρικυμίαν;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Δὲν ἐσκέφθην εἰμὴ μόνον σέ. Τὸ ἀγαπητόν σου ἰνδαλμα πρὸ τῆς ψυχῆς μου ἔχων, ἐλθσρόνον, ὦ Ἡρώ, τὸν κίνδυνον, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἦν προσηλωμένος εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην, εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην σκέπην τοῦ κεκρυμμένου ἐρωτᾶς μας. Δὲν ἤκουον τὴν βοὴν τῆς καταίγιδος, δὲν ἐβλεπον τὸν ἠνεωγμένον οὐρανὸν, ὅστις ἐβρόντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου. Naί, ἐξώρκιζον τὰ κύματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μανιωδῶς ἐμάχοντο κατὰ τοῦ ἔρωτος· ἐφώνουν πρὸς αὐτά· «Ὅχι! τώρα, ἀλλ' ἐπιστρέφοντα πνίξατέ με.» καὶ ἐπάλαιον κατ' αὐτῶν, οὐχὶ διὰ τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχῆς· ἡ φλόξ κατὰ τοῦ ὕδατος. Ἡ φλόξ ἦτο ἰσχυροτέρα· ὁ γλυκὺς μας λύχνος ἠκτινοβόλει εἰς τοὺς σκοτεινοὺς αἰθέρας. Τὰς ἀκτίνιας του ἐνόμιζον μεϊδιάμα σου. Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; Διατὶ νὰ ἀπωθῆς τὰ περιπτύγματά μου; Δὲν ἀρκεῖ ἡ ζωσα παρουσία μου νὰ διασκεδάσῃ τοὺς φόβους σου; Εἴμεθα μόνον· διατὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ ἐμφροντι;

ΗΡΩ

Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ τῷ εἶπω; φεῦ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἄφες νὰ λάμψη εὐθυμότερον τὸ μέτωπόν σου.

ΗΡΩ

Ἄχ, πῶς δύναμαι νὰ ἦμαι εὐθυμος, ὅταν σκέπτωμαι ὅτι, τὸ πρῶτον μεϊδιάμα τῆς ἡσῆς θὰ σ' εὕρῃ πάλιν ῥιψοκινδυνεύοντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς τρικυμιώδους ὁδοῦ; Ὁ θυελλώδης χειμῶν πλησιάζει, καὶ ὁ πορθμὸς διαπνέεται ὑπὸ τῶν φοβερῶν νόμων μέχρις ἕαρος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Τί πρὸς ἡμᾶς; Ἡ εὐτυχία, ὁ καρπὸς οὗτος τοῦ φιλαργύρου οὐρανοῦ, αὐξάνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ταρτάρου. Ὅστις τὴν ἐδρεψεν ἄλλοῦ, οὐδέποτε τὴν ἐγνώρισεν.

ΗΡΩ

᾽Ω Λεάνδρε, εἶθε νὰ ἐλάβῃσθαι παρὰ τῆς ἀγαθότητος τῶν θεῶν, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἡσυχότεραν εὐτυχίαν. Εἴμαι εὐτυχῆς συλλογιζομένη, ὅτι τὸ σφαιερὸν τοῦτο κύμα ἐνδέχεται νὰ σέ καταβροχθίσῃ ζῶντα, ὅταν ὁ ἔρως σου ῥίπτῃ γέφυραν ἐπὶ τῶν χαινόντων κυμάτων, μεταξὺ δύο ἡπείρων;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐὰν ὁ θάνατος πέπρωται νὰ μὲ ἀφαρπάσῃ τῆς τρυφερᾶς σου ἀγάπης, προῶπως ἀποφυλλίζων τὸ ἄνθος τῆς ἐμῆς νεότητος, πανταχοῦ τῆς γῆς θὰ μὲ καταφθάσῃ τῶν θεῶν τὸ θανάσιμον κτύπημα, ἀνευ τῆς βοηθείας τῶν κυμάτων, τῶν θυελλῶν. Καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην οὐδ' αὐτὴ ἡ μήτηρ μου νὰ μὲ κρατήσῃ ἡδυνήθη ἐκτιθέμενον εἰς τοὺς ἀνέμους· εἰσεύρεις πόσον τὴν ἀγαπῶ εἴμαι ἡ χαρὰ καὶ τὸ στήριγμα τοῦ γήρατός της· ἐγέλασα διὰ τοὺς φόβους της, ὅπως γελῶ καὶ διὰ τοὺς σούς. Ἐὰν ἡ βάσκανος μήτρα κελεύει νὰ ἀποθάνω, οὐδὲν δύναται οὔτε νὰ ἐπισπένσῃ, οὔτε νὰ βραδύνῃ τὴν στιγμὴν. Πίστευσόν με, ἄς ἀποδιώξωμεν τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος μέριμναν. Τέλος πάντων, ἡ θάλασσα ἠέλησε νὰ μοῦ φεισθῆ· μέχρις ἐδῶ. Ἡ Κλωθὴ δὲν ἐπλεξεν ἀκόμη ὄλον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κρύπτεις τι ἐν τῇ ψυχῇ. Δὲν μὲ ἀκούεις, ὦ, ἀποκρίθητι, ἀποκρίθητί μου. Δὲν πρέπει πλέον Ἡρώ, νὰ βασίζωμαι εἰς τὴν πίστιν σου; Παρήλθε λοιπὸν ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας μου;

ΗΡΩ

Ἄχ, νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅχι, ὄχι, μὴ ζητῆς βεβιασμένας προφάσεις. Προεἶδον τὴν τύχην μου, καὶ σ' ἐννοῶ καλῶς. Εὐπίστε ἐραστὰ, ἴδου ἡ αἰωνία ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν χθὲς ἀκόμη εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν ἡ ἱέρεια σοὶ ὠρκίζετο. Ὀνειρὸν μιᾶς ἡμέρας.

ΗΡΩ

Αἰσθάνομαι κλονουμένην τὴν ἰσχύν μου. Ὑποστήριξον αὐτὴν, Λέανδρέ μου, ἀντὶ νὰ τὴν ὑποσκάπτῃς. Μὴ θλίβῃς μὲ τὰς ὑποψίας τὴν καρδίαν μου, ἀρκούντως πιεζομένην, ἀναλίσκομένην ὑπὸ σκληρᾶς ἀγωνίας.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἡρῶ, ὅταν μὲ ἠγάπας...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΕΡ

ΗΡΩ

Σὲ ἀγαπῶ ὡς χθὲς· φεῦ, μὲ παραγγωρίζεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐφόσον σοὶ ἤμην προσφιλὴς, ἐνόσω ἀκόμη μὲ ἠγάπας, ποῖον μυστικὸν, ποῖα κρυφία θλίψις σὲ ἐθάρυνε, τὴν ὁποῖαν δὲν μετέχεες πάραυτα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἡ ὁποῖα δὲν ἦτο κοινὴ εἰς ἀμφοτέρους μας, Ἡρῶ. Ἡ διάνοιά σου, τὰ αἰσθήματα ἀπεικονίζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ οὐδέποτε ἡ καρδία σου ἠδυνήθη, νὰ κρύπτεται πρὸ ἐμοῦ ἐπὶ τοσοῦτον.

ΗΡΩ

Ὅχι, Λέανδρε· οὔτε καρδίαν, οὔτε ὀφθαλμούς μετέλλαξα. Τὸ πρόσωπόν σου πάντοτε εἶναι εἰς τὰς ὄψεις μου γλυκύτερον, ἢ ἡ πρώτη ἀκτίς τοῦ ἑσπερινοῦ ἀστέρος, καὶ ἡ φωνὴ σου πάντοτε ἐγγχεί εἰς τὴν καρδίαν μου τὴν ἠδονικὴν ἐκείνην μέθην, ἣτις καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ παρεπλάνησε τὴν ἱέρειαν. Ὅχι, ἡ Ἡρῶ δὲν μετεβλήθη. Σὺ μοὶ μετέβαλες εἰς βασιλικά μέγαρα τὰ μονήρη τείχη, τὸν τάφον εἰς τὸν ὁποῖον ἔζων. Σὺ ὠδήγησες εἰς τὴν μόνωσίν μου, σὺ μοὶ ἐδώρησες τὸν μυστηριώδη ἔρωτα ἄσμα τὸ ὁποῖον ἀμφοτέροι ἐπιθυρίζομεν, μακρὰν τοῦ κόσμου,

ἄνθος διανοίξαν τὸν κάλυκά του ὑπὸ τὰς πνοάς σου· καὶ ὁ ἔρωσ οὗτος ἐν τῇ φυλακῇ μου ἦτο ὁ ὀρίζων μου, ἦτο ἡ ἐλευθερία μου! Ἔσο εὐλογημένος! Ναι, οὐδέποτε λησμονῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην. Θὰ ἦτο ἀγνώμων ἡ καρδιά μου, ἐὰν ἠπίσται, ἀχ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν φωνήν σου; Πλησίον σου ἐπόθησα νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω, καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτός μας οὐδέποτε ἤθελε μαρανθῆ! Διατί, μίαν ἔχοντες τὴν ψυχὴν ἔσχομεν δύο πατρίδας;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅταν ἀκόμη μὲ ἠγάπας Ἡρώ, ἐντροφῶσα ἀμερίμνω με ὅλα τὰ ἐμπόδια τῆς εἰμαρμένης εἰς τὰς τέρψεις ἀβεβαίου εὐτυχίας, ταχέως ἀπεσόβεις πᾶσαν σκέψιν, πάντα φόβον ὀχληρὸν, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπικράνῃ τὴν κοινήν ἡμῶν ἐρωτικὴν μέθην! Αἱ περὶ τῶν κινδύνων, τῆς ἀποστάσεως, καὶ τῆς ἐκτεθειμένης ζωῆς μας φροντίδες, κατεπνίγοντο, εἰσίων ἐν τῷ μέσῳ τῶν φιλημάτων. Δὲν προσεῖχες τότε μὲ ψυχὴν ἀνήσυχον εἰς τοὺς θυελλώδεις νότους, τοὺς προαγγέλους τοῦ προσεγγίζοντος χειμῶνος· δὲν σ' ἐπτόουν τότε κίνδυνοι τοσοῦτον μεμακρυσμένοι. Βλέποντες τὰς μὲν ἡμέρας μειουμένας, αὐξανομένας δὲ τὰς νύκτας, ἐτερπόμεθα, ἀμφοτέροι εὐγνωμονοῦντες τοὺς θεοὺς, διότι ἐμῆκνον τὴν ὥραν, ἡ ὁποία μᾶς συνήνου. Ἦδη πρῶτον βλέπω ταύτην ἀφιπταμένην ἐν μέσῳ στεναγμῶν, ἐν μέσῳ δακρῶν ἐτοίμων νὰ καταρρεύσῃ. Ὁ ἔρωσ μας διήρχετο ἐν χαρᾷ καὶ στεναγμοῖς, ἀλλὰ στεναγμοῖς χωρὶς δακρῶν! Ἡρώ, αἱ ὥραιαι μας νύκτες δὲν ἔχουν πλέον θέληγτρα; Ὡ, ἐνθυμήθητι τὴν πρώτην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλθόντα μὲ τοσοῦτον ἄσμενος μὲ ὑπεδέχθης! εἰς τὸν κρότον τοῦ γνωστοῦ σοι βήματός μου ἔτρεχες εἰς προῦπάντησιν, ἔθλιβες ἐπὶ τῶν κόλπων σου τὸν σύζυγόν σου τὸν ἀσθμαίνοντα, τὸν σύζυγόν σου! . . . καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἀνθρώπινον χεῖλος εἶχε προσφέρει δι' ἡμᾶς τὸν ὑμένσιον ὕμνον, οὐδεὶς ποιητῆς ἐπεκαλέσθη τὴν Ἥραν, οὐδεμία χεῖρ προητοίμασε τὰς δάδας τῶν μουσικῶν σου λέκτρων. Ἄλλ' οὔτε δάδες καὶ πανηγύρεις, οὔτε χοροὶ καὶ καθιερωμένοι ὕμνοι ἔλειπον ἀπὸ ἐκείνους, οὐς ὁ ἔρωσ συνήνωνε; Ἡ Ἀφροδίτη μόνον ἠύλογει τὸν ἀγνωστον καὶ μουσικόν μας γάμον! Ἐμάρμαιρεν αὕτη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν εὐμενῆ τῆς λάμπιν συνετέλεσθη ἡ γλυκύτερα, ἡ τελευταία θυσία. Μόνη αὕτη ἦτο μάρτυς τῆς βραχυτάτης, φεῦ, ἐκοτάσεως ἐκείνης, καὶ συμπαθῆς προσεμεΐδια εἰς τοὺς πρώτους ἡμῶν ἔρωτας, Αἱ ὁμολογίαι, οἱ ὄρκοι ἐθλίβοντο ἐπὶ τῶν χειλέων σου. καθὼς τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου τὰ ὁποία ἐπέχεον τὰ μύρα των ἐπὶ τῆς κλίνης σου! Οὐδὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τοὺς τρυφεροὺς μας ψιθυρισμοὺς, εἰμὴ ὁ φλοῖσθος τῶν οἰδαλέων κυμάτων, τὰ ὁποία ἐψάλλον ἐπὶ τῆς παραλείας, μινγύοντα τὴν τραχεῖαν αὐτῶν ἀρμονίαν εἰς τὰς γλυκεράς μας λέξεις, εἰς τὰ φιλήματα μᾶς τὰ γλυκύτερα τῶν λόγων!

ΗΡΩ

Ὡ θεοί! σεῖς τὸν ἐμπνέετε; — Λέανδρε, ὄχι, σιώπησον. Ὑπερασπίσθητί με, κατ' ἐμοῦ αὐτῆς ὑπερασπίσθητί με τώρα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Συγκινεῖται! . . . Ἡρώ, σὲ ἠδίκησα, σὺγγνωθι, τρίς φιλάτῃ! . . .

ΗΡΩ

Φεῦ, ἡ Ἀμυλλα μ' ἐγκαταλείπει!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐλθέ, ψυχῇ μου φίλη, ἐλθέ! Ὅποιον ὄνειρον θλιβερόν ἐνεχάραξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὰ κατηφῆ του ἴχνη;

Ὅποια εἰκὼν ἀπατηλῇ ἀνησούχησε τὴν καρδίαν σου; Ἀσυλὸν γλυκύτερον τοῦ τόπου τούτου μᾶς περιμένει· ἄσυλον, ὅπου ἐκάστη ἡμέρα διαφυλάττει εἰς ἡμᾶς τὸ γλυκὺ ὄνειρον τῆς χθές, τὸ μῆπω συντελεσθὲν, τὸ ὄνειρον τῆς ἡδονῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αἱ ψυχαὶ ἀνὰ δύο μεθύσκονται.

ΗΡΩ

Ἄλλ' ἂν πρέπη τις νὰ παύσῃ τοῦ ζῆν, ἵνα τὸ ὄνειρον πληρῶσῃ; . . .

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Μειδιῶν πρὸς τὸν θάνατον, θὰ ἀποθάνω ἐπὶ τῆς καρδίας σου.

ΗΡΩ

Λέανδρε, εὐσπλαγχνισθητί με! ὄχι, μὴ μὲ σύρῃς!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἐλθέ, ἐλθέ, ἐνδοσον εἰς τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον φθοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοί.

ΗΡΩ

Οἱ θεοὶ εἶναι καθ' ἡμῶν, θὰ ἀπολεσθῆς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Σὲ ἀγαπῶ! . . .

Τὴν σύρει μὴ ἀνθισταμένην ἢ Ἀμυλλα φωνεῖται.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΗΡΩ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΑΜΥΛΛΑ

ΑΜΥΛΛΑ

Ἡρώ!

ΗΡΩ

Θεοί! ἡ Ἀμυλλα!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ποία φρίκη σὲ κυριεύει;

ΑΜΥΛΛΑ *συχ' εἰς τὴν Ἡρώ.*

Ἀφρον!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διατί ἡ αἰφνιδια αὕτη μεταβολή;

ΑΜΥΛΛΑ *εἰς τὴν Ἡρώ.*

Τὸν ὄρκον, τὸν ὄρκον!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ *εἰς τὴν Ἡρώ.*

Τί λέγει αὕτη;

ΗΡΩ

Ὡ Λέανδρε! θλιβερόν τι μυστήριον . . . Πλὴν θὰ τὸ μάθῃς τέλος.

ΑΜΥΛΛΑ

Παρήλθεν ἡ στιγμή τῶν τρυφερῶν πόθων; οἱ θεοὶ οἱ σώσαντες αὐτὸν ἀπαιτοῦσι παρὰ σοῦ τὴν ἀμοιβήν των. Ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς, φοβήθητι ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐκδίκησίν των!

ΛΕΑΝΑΡΟΣ

Τί δηλοῦσι τέλος τὰ δάκρυα, ἢ σιωπὴ αὐτῆ; . . . τί δηλοῖ ἢ παράδοξος ὑποδοχὴ τὴν ὁποῖαν λαμβάνω ἐδῶ; . . . Μόλις φθάνω, καὶ ἐπὶ τῶν μετώπων ἐπεκτείνονται τὰ νέφη τῆς μερίμνης. Συμβούλια, δάκρυα, ἐπιμονὴ εἰς τὸ σιωπᾶν. Ἄχ, ἐὰν προεμάντευον τὸ ἔνοχον αὐτῶν μυστήριον ἐὰν, ὦ θάλασσα, δὲν ἐκόμιζες ἔραστήν περιμενόμενον, διατί νὰ μὲ ἀποβιάσῃς εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην; ἔπρεπε νὰ μὲ καταβροχθιάσῃς θὰ ἀπέθνησκον δι' αὐτήν, ψιθυρίζων τὸ ὄνομά της, ἀνύπτοτος διὰ τὴν ἀπιστίαν της.

ΗΡΩ

Ἄμυλλα, τὸν ἀκούεις;

ΑΜΥΛΛΑ

Κώφευσε εἰς τὴν φωνὴν του! φύγε!

ΛΕΑΝΑΡΟΣ

Εὐσπλαγχνίσθητι τὴν τεταραγμένην καρδίαν μου. Εἰπέ μοι, τί ποτε σοὶ ἔπταισα;

ΗΡΩ

Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω ἐπὶ πλέον βλέπουσα αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ πάσχοντα ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας! Ἡ Ἄμυλλα θὰ σοὶ εἶπῃ. . . Τὰ χεῖλή μου δεσμεύονται πρὸ τῆς ὁμολογίας ταύτης· εἶπε αὐτῷ τὸν ὄρκον μου καὶ τὴν εὐχὴν. Ἄς ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις τιμωρεῖ τὸν ἐπίορκον. Ἄς ἀναχωρήσῃ! καὶ ἀναχωρῶν, ἄς ἐνθυμητὰ πάντοτε ὅτι τὸν ἀγαπῶ!

(ἀπέρχεται.)

Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΑΜΠΕΡ

Ἡ χαριεστάτη συγγραφεύς, ἥς δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα, ἐγεννήθη τῷ 1836 ἐν ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας, νεαρῶτάτη συνεζεύχθη μετὰ ἱατροῦ τινος, τοῦ La Messine, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ἀπέβη διόλου εὐτυχής. Ἀποθανόντος τοῦ συζύγου της, μετέβη εἰς Παρισίους, τὸ κέντρον πάσης ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικῆς ἀξίας καὶ φιλοδοξίας, δι' ἄλλεπαλλήλων δὲ ἔργων, μυθιστορημάτων, διηγημάτων, περιγραφῶν, ἐντυπώσεων, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ. Ἦτο δὲ θελκτικώτατος τύπος συγγραφῆς ἢ περικαλλεστάτη ἐκείνη γυνὴ ἢ μεστή εὐφυΐας καὶ ἀγαθότητος, ἢ σκορπίζουσα τὴν χάριν περὶ αὐτὴν καὶ πρῶτιστα πάντων ἐπὶ τῶν γραφομένων της, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον γράφοντα ἐπικυροῦσα τὸ γνωστὸν ὅτι ἐκ τοῦ ὕφους διαγιγνώσκεται ὁ συγγραφεύς.

Τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων της, ἅτινα πάντα σχεδὸν ἔγραψεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Juliette Lamber, ἐκτὸς ὀλίγιστων ὑπὸ τὸ ὄνομα J. La Messine εἶνε «Ἡ ἄσχημος» περιεργότατον μυθιστόρημα, «Τὸ χωρίον μου» ὅπου ἐν πολλαῖς παρατηρήσεσι περὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου ἐγ-

κατασπείρει ἡδέϊας ἀναμνήσεις. «Ἐπὶ τῶν Ἄλπεων», πλήρες περιγραφικῆς ποιήσεως ἔπος, καὶ τὸ τελευταῖον περὶ Οὐγγαρίας ἔργον της. τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν καὶ μέγαν ἐξεγείραν πάταγον. Εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας ἰδιαιτέρως γνωστὴ εἶνε διὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἥτις πρὸ τινῶν ἐτῶν μετεφράσθη ἐν ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι καὶ τὴν «περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως μελέτην» δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει.

Ἡ Ἰουλιέττα Λαμπέρ ἐν Παρισίοις συνεζεύχθη μετὰ τοῦ ἐγκρίτου γάλλου πολιτικοῦ καὶ μέλους τῆς ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὸ 1870 καὶ γερούσιαστοῦ εἴτα Ἐδμόνδου Ἀδάμ.

Ἡ κολοσσιαία περιουσία τοῦ συζύγου κατέστησεν αὐτὴν ἰκανὴν νὰ ἐκπληρώσῃ καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς φιλολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς πόθους της. Ἡ αἶθουσα αὐτῆς ἐγένετο ἐν βραχεῖ περίφημος, ὅπως δ' ἄλλοτε ἢ τῆς κυρίας Ῥεκαμιέ, ἀνεδείχθη τὸ ἐντευκτήριον τῶν μεγίστων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Ὁ Pailleton ἐν τῇ περιλαλήτῳ κωμῶδιᾳ του «Le monde οὐ ἴον s'ennuie» τὴν αἶθουσαν ταύτην ἔλαβεν ὡς τύπον.

Μετὰ τὸ 1870 ἰδίως δὲ μετὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν τοῦ 1877 οἱ σπουδαιότατοι τῶν δημοκρατικῶν ἡγουμένου τοῦ Γαμβέττα συνήρχοντο ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Κυρίας Ἀδάμ, οὕτω δὲ ἡ αἶθουσα ἐγένετο κέντρον πολιτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἰσχυροτέρου ἐν Γαλλίᾳ κόμματος, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὴν γένεσίν της ἡ τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1879 ἰδρυθεῖσα «Νέα Ἐπιθεωρησις», τὸ γνωστὸν ἰσοβάθμιον τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων περιοδικόν, ὅπερ διευθύνει δεξιότατα γράφουσα ἄμα καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν.

Ἡ Κυρία Ἀδάμ δύναται νὰ ὀριοθῇ ὡς ἔξῃ:

Συγγραφεύς, πολιτικὴ γυνὴ καὶ φιλέλλην· διότι θερμῶς ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς Νέας Ἐπιθεωρήσεως, καὶ ἐν παντὶ ζωηρῶς ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην της.